

Exposició del 2 de juliol al 15 d'agost de 2021
Temple Romà. Carrer Pare Xifré 2, Vic

Inauguració: divendres 2 de juliol a les 19 h

Homini: de dimarts a diumenge de 6 de la tarda a 8 del vespre.
Dinamit: divendres i dissabte obert també d'11 del matí a 1 del migdia.

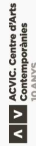
INSTITUT DE VIC
INSTITUT DE VIC
INSTITUT DE VIC

INSTITUT DE VIC
INSTITUT DE VIC
INSTITUT DE VIC

INSTITUT DE VIC
INSTITUT DE VIC
INSTITUT DE VIC

Congestiva

Collabra

INSTITUT DE VIC
INSTITUT DE VIC
INSTITUT DE VIC

INSTITUT DE VIC
INSTITUT DE VIC
INSTITUT DE VIC

INSTITUT DE VIC
INSTITUT DE VIC
INSTITUT DE VIC

Francesca Llopis La pell escup i escampa

Instal·lació

Aquest projecte artístic a l'interior d'una arquitectura carregada de punts històrics com és el Temple Romà de Vic ofereix el resultat d'un procés d'exploració visual i poètica sobre la percepció del pas del temps en el rastre de fràgils impressions sobre paper.

La instal·lació de Francesca Llopis posa en escena un relat coral, estampes de cossos humans sobre paper vegetal de grans dimensions. Elements que dibuixen un trèmul circuit perimetral dins l'estàtica geometria arquitectònica. A l'artista li agrada pintar amb les mans i també estampar monotips, irrepetibles presències orgàniques fetes a temps real. Les paradoxes la desborden en la seva enèrgica creativitat.

Les imatges impreses per a aquest projecte escènic es fan visible a través del registre irregular d'un cos sota el paper, una presència humana en què les extremitats semblen reptils i les mans relleus de fullaraca. Però són organismes vius altament simbòlics en totes les cultures i tradicions ancestrals: el cos d'una dona, la icona primordial. La pell de dones reals, totes persones importants en la vida de Francesca, marca el paper i escupa la figura. El resultat d'aquesta corporalitat escampa en la seva presència la reverberació d'energies vitals.

Les figures femenines que dibuixa

el monotip performatiu es mouen en la transparència dels papers suspesos a l'aire, com mites i sirenes entre fluxos d'aigua profunda. Presències silents. L'aigua està associada a l'origen de la vida i la purificació samana, però també al perill de les navegacions al desconegut. En aquesta evocació, l'artista hidrata el buit del temple amb centenars de litres d'aigua per apropar-nos a històries de vida i de mort, recordatori de totes les vides nascudes de l'aigua i de la insuportable desesperança dels morts d'una crisi migratòria i humanitària inabastable.

El mar, la seva infinitud, és un símbol orgànic que ens recorda l'origen de la vida en la presència mutant de la seva repetició. El moviment de les onades és etern però sempre diferent, de manera similar, les estampacions mai no són idèntiques i els clarsobscurs del tot inestables. La manera de conceber el cos que viure'l completament, en la seva doble dimensió, com a subjecte i objecte, com aquell que es percep i que percep".

Per a l'artista, la corporalitat és l'eina i el procés fonamental de tot el seu treball, pictòric o audiovisual. Només en aquesta experiència i coneixement pot arribar a

verificar allò que no és tangible i ens commou, l'energia que més profundament l'agita: l'ànima. La dinàmica del cos li permet explorar interrelacions físiques i simbòliques amb l'espai i entre els materials que treballa. I en el diàleg de les transformacions d'aquest procés creatiu apareix un al·legat simbòlic contra la deshumanització i la violència de la vida contemporània, una declaració ecofeminista d'amor per la natura, per la vida, que sempre l'acompanya.

Igual que els fòssils són restes d'organismes que han quedat preservats a les roques sedimentàries amb la fusió d'elements orgànics, com petites escultures geològiques d'impressions de vides remotes, els gravats de contacte directe sobre paper de les dones entintades que ens mostra Francesca Llopis es resinifiquen com a dibuixos de vida en directe. El temps esculpeix com el cos pintat. L'artista s'inspira en la tècnica japonesa *gyōzaku*, un mètode d'estampació que feien els pescadors japonesos al segle XIX amb criatures marines capturades. La tinta blava *sumi* i el paper *washi* fet a mà –en origen un suport per l'escriptura del surro sagrat del budisme– és la tècnica que inspira aquest treball. Usar el cos d'una persona en lloc d'un peix, entintar i pressionar el

paper amb les mans forma part de la seva corpologia creativa.

L'olor del cos i de la tinta s'emulsiionen en la pràctica d'aquestes estampacions: són dibuixos somàtics, com l'artista els anomena.

Pilar Bonet Julve

Francesca Llopis (Barcelona 1956). A partir del 2009 comença un període de viatges i exposicions al Japó i Corea. El 2011 presenta la videoinstal·lació "Memòria d'un iceberg" a Barcelona, Osaka i Sao Paulo. El 2015 participa a la biennial Nosedan Art-line, al Japó, amb el *Llibre de l'Àgripes* al temple de Myōken i edita el llibre d'artista *Secrets*. Fa set murals per al Mercat de la Boqueria. El 2016 al festival d'art SaikaArrePorto, Japó, realitza l'acció d'art *Traction-Action*, una experiència col·lectiva amb els ciutadans de Saki.